

В. В. Прѣосвещенство!

Днесъ, когато отечеството ни съ справедлива гордостъ може да посочи на цивилизована Европа, факта, че българитѣ като народъ живѣятъ не само, отъ като Великодушна Русия ни освободи прѣди 30 год; но че ние, като народъ, имаме въ историческото си минало 1000 год. триумфъ на блѣскава християнска култура, която е дала чрѣзъ вѣрата и писмеността *цивилизацията* на сърби, румани, руси; днесъ, когато празнуваме онова велико събитие въ историята на българския животъ, слѣдъ което отечеството ни стана стожеръ на славянската просвѣта; слѣдъ което България стана културенъ прожекторъ да фърля лучитѣ на християнството надъ околнитѣ славянски хоризонти; днесъ, когато цѣлиятъ славянски миръ вижда въ това тържество, че и ние, българитѣ, като народъ, имаме заслуги въ *общечовпшкия прогресъ*, — азъ не мога да абстрахирамъ националнитѣ и културнитѣ заслуги на Св. царъ Бориса отъ заслугитѣ на църквата и училищата; азъ не мога да не спомена и оная гигантска върволица отъ безкористни, идеални обществени борци, които *служиха* въ църквитѣ, килиитѣ, манастиритѣ; *будиха* народното съзнание въ читалищата и училищата; *назиха* съ пушка въ балканитѣ народната свобода; *слагиха* коститѣ си въ основитѣ, върху което се издигна новото здание на политически освободената България. А всичко това е послѣдствия отъ реформаторското дѣло на царъ Бориса. Ето защо ние изпълняваме свещенъ дългъ на възвишена признателность къмъ заслужилитѣ чада на майка България, като се покланяме прѣдъ великата паметъ на всички обществени дѣйци, (светии, попове, калугери, даскали, хайдути, възстаници, опълченци), които сж оставили коститѣ си въ браздитѣ, начъртани отъ далновидния държавникъ Св. Царъ Бориса, който съ приеждането на християн-